NIEMAND

gelooft niks meer
tegenwoordig

en daarom heb ik
niemand verteld
wat ik jou ga vertellen.

En weet je,
jij zal het vast
ook niet geloven,
zal denken dat ik lieg
of dat ik gek word,
maar ik zeg het je,

het is waar.

Ik heb het meegemaakt.
Echt.

Echt waar.

En hoe.

IK HEET

Will.
William.
William Holloman.

Maar voor mijn vrienden
en de mensen die me
écht kennen

ben ik Will.

Dus noem me maar Will,
want als ik verteld heb
wat ik ga vertellen,

wil je of
mijn vriend zijn
of absoluut niet
mijn vriend zijn.

Maar je zal me
hoe dan ook
écht kennen.

IK BEN ALLEEN WILLIAM

voor mijn moeder
en mijn broer Shawn,
als hij leuk
probeerde te doen.

Nu
wou ik dat ik
harder gelachen had
om zijn stomme grappen

want eergisteren
is Shawn
neergeschoten

en vermoord.

IK KEN JOU NIET,

weet je
achternaam niet,
weet niet of je
broers hebt
of zussen
of moeders
of vaders
of neven
of nichten
die als
broers
en zussen zijn
of ooms
of tantes
die als
vaders
en moeders zijn,

maar als het bloed
dat in jou zit ook in
iemand anders zit,

wil je het nooit
aan de buitenkant
van diegene zien.

HET VERDRIET

is zo moeilijk
uit te leggen.

Stel je voor dat je wakker wordt
en iemand,
een onbekende,

heeft je vastgebonden,
duwt een tang
in je mond,
grijpt een tand

ergens achterin,
zo'n grote,
zo'n belangrijke,

en rukt hem eruit.

Stel je
de bonkende koppijn voor,
de druk die
door je oren suist,
je mond vol bloed.

Maar het ergste,
het allerallerergste,

is dat je tong
telkens
in dat nieuwe gat verdwijnt

waar eigenlijk

een tand hoort te zitten

die er nu niet meer zit.

HET IS ZO MOEILIJK TE ZEGGEN:

Shawn is
dood.
Shawn is
dood.
Shawn is
dood.

Zo raar om te zeggen.
Zo naar.

Maar het is denk ik
geen verrassing,
en dat is denk ik
nog raarder,

en nog naarder.

EERGISTEREN

zaten mijn vriend Tony en ik
buiten te praten over
of we al langer waren
nu we vijftien waren.

Toen Shawn vijftien was
groeide hij dertig centimeter,
misschien wel veertig. En toen kreeg ik
alle kleren die hij niet meer paste.

Tony zei dat hij heel graag langer wilde
worden, want ook al was hij
de beste basketballer van onze leeftijd
hier, hij was ook de kleinste.

En iedereen weet
dat je de top niet haalt als
je zo klein bent, tenzij je echt kan
springen. Tenzij je kan
vliegen.

EN TOEN WERD ER GESCHOTEN.

Iedereen
holde,
vloog,
rolde,
dook
naar beneden.

Deed wat we allemaal
geleerd hebben.

We drukten onze lippen
tegen de tegels en baden
dat de knal, gevolgd door
de krakende kogel,
ons niet zou bereiken.

NA DE SCHOTEN

wachtten Tony en ik
zoals altijd
tot het gevecht voorbij was,
voor we overeind kwamen
en ons hoofd om de hoek staken

om de lijken te tellen.

Deze keer
was er maar één.

Shawn.

IK WEET NIET HOE

een aardbeving voelt.
Weet niet of dit ook maar
in de buurt
kwam, maar het voelde
be slist alsof de grond
on der mijn voeten
o penspleet
en me verzwolg.